

MONIKA PEETZ

7 zile FARA

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Monika Peetz, SIEBEN TAGE OHNE

Originally published in the German language as „Sieben Tage ohne“ by Monika Peetz

© 2012, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

© Baroque Books & Arts®, 2014

Imaginea copertei: Ana WAGNER

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEETZ, MONIKA

7 zile fără / Monika Peetz;

trad.: Mihai Moroiu. - București: Baroque Books & Arts, 2014

ISBN 978-606-8564-13-5

I. Moroiu, Mihai (trad.)

821.112.2-31=135.1

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Pentru Heide și Karl Heinz Peetz

1

Era una dintre acele zile grele. Eva își terminase schimbul de dimineață, la clinică, cei patru copii se certau în gura mare pe scaunul din fața computerului, iar soțul ei, Frido, după ce promisese că se va ocupa de cină, întârzia la birou. Iar ea, într-o oră și jumătate trebuia să fie la Le Jardin, la „francezul lor”. De câteva zile Eva aștepta cu nerăbdare momentul de destindere alături de doamnele de marți. În cei șaisprezece ani de când se cunoșteau, legate inițial doar de dorința lor comună de a învăța limba franceză la L’Institut Français din Köln, cele cinci doamne se transformaseră într-o adevărată comunitate legată ca prin jurământ. Doamnele de marți trecuseră împreună cu bine prin furtuni, lovituri ale sorții și un pelerinaj la Lourdes. Și nu le fusese mereu simplu să iasă la capăt. Astăzi, Eva era cea care dorea cu orice preț să ajungă la întâlnire.

Eva se lupta zi de zi cu o listă nesfârșită de obligații și cu planificarea programului familiei ei de șase persoane. După pelerinaj, își reluasese cariera de medic. Din nefericire, apa izvorului sfânt nu îl transformase nici pe Frido într-un

prinț-bucătar, nici pe cei trei copii aproape adolescenți și nici pe fiica de zece ani în voluntari pentru treburile casnice. Când a auzit soneria, Eva a fost convinsă că e semn rău. Toți oaspeții obișnuiți ai casei știau că ușa era mereu deschisă. Un simplu reflex de apărare, cu patru copii înclinați cronic să uite unde și-au lăsat cheile și cu o viață socială intensă. Există o singură persoană care, din principiu, suna la ușă și aștepta să îi fie deschisă, în semn de întâmpinare. Eva a gemut. Nu încăpea nicio îndoială, nu avea cum să fie decât mama ei. De când ieșise la pensie, în urmă cu un an și jumătate, era – scurt și cuprinzător – la dispoziția Evei. Prea din scurt. Și prea cuprinzător. Iar la ritualuri mic-burgheze, cum ar fi telefonul prin care să-și anunțe vizita, renunțase de mult.

Regine nu dădea telefon, Regine trimitea semnale Morse, care aminteau de marșul triumfal din *Aida*. Eva își iubea mama. Însă nu în orice clipă. Și cu siguranță nu în prima marți a lunii, când, de șaisprezece ani încoace, avea întâlnire cu prietenele ei, la Le Jardin. Eva și-ar fi dorit să poată răspunde cu un nu hotărât. În schimb, a afișat un zâmbet forțat și a deschis. De tocul ușii se sprijinea nonșalant o hiopioasă de șizeci și doi de ani, îmbrăcată în rochie cu volane lungă până la pământ, cu imprimeu cu flori mari, iar la gât nenumărate lanțuri, cu pandantive uriașe. De sub pălăria generoasă atârnavă două cozi lungi și blonde. Regine își asortase și o pereche de sandale indiene, din piele.

– Bunică-ta a păstrat toate lucrurile pe care le purtam în tinerețe, i-a explicat Regine. De atunci zac în pod, iar acum sunt din nou la modă.

Regine locuia de mulți ani în casa moștenită de la părinții săi, din Bergisch Gladbach. Plictisindu-se latent, ca orice proaspăt pensionar, își concentra acum întreaga energie asupra podului, lăsat în părăsire să-și doarmă somnul de Frumoasă Adormită de zeci și zeci de ani.

– Tipic pentru generația războiului. Bunică-ta Lore nu putea să arunce nimic, i-a spus Regine. Nimic nu lipsește, întregul meu trecut se află acolo. Ei, ia zi, cum ți se pare ținuta?

– Într-o oră trebuie să fiu la Le Jardin, s-a apărut Eva fără convingere.

Dar nevoia mamei sale de a comunica îi depășea empatia.

– Am găsit în pod o carte veche, de-a mea, a început Regine, fluturând un ghid îngălbenit de vreme. Medicină chineză tradițională. Extrem de utilă, a asigurat-o, pornindu-se greoi spre bucătărie. Am slăbit ceva, a remarcat ea, trăgându-și rochia mai sus și măsurându-și fiica îmbrăcată neglijent, ca pentru jogging.

O privire suficientă să-i trezească Evei muștrări de conștiință. De mulți ani, se afla într-un conflict deschis, împotrivindu-se kaloriilor, kilogramelor și propriei ei imagini care o înfrunta din oglindă. Eva era fericită ori de câte ori reușea să își îndeplinească jumătate din lista zilnică de obligații. Inevitabil, pe dinafară rămâneau punctele din program din categoria „mers cu bicicleta la clinică”, „înscriere la un centru de fitness” sau „de început, în sfârșit, cura de ananas”. Garderoba ei era ca un muzeu închinat fetei zvelte, care existase odată. Pe care făcuse prostia să o ignore întotdeauna, considerându-se grasă chiar și pe vremea când era doar un firicel. Raidurile de shopping în compania doamnelor de marți erau un calvar pentru Eva. Cabine de probă fără oglindă, mărci care lucrau exclusiv mărimea 36 și pantaloni XXL slim. În vreme ce prietenele sale se întorceau acasă cu munți de plase, Eva trebuia să se mulțumească întotdeauna cu o pereche de ochelari de soare, un șal și o cutie de prăjituri cu unt.

– Când iubești o femeie, vrei mult, din ce în ce mai mult, o consola Frido, când Eva nu mai reușea să-și închidă fermoarul la rochie.

De regulă, maică-sa era mai puțin reținută, iar astăzi s-a mulțumit să-i arunce doar o privire. Fiind preocupată de cu totul altceva.

– Până acum nu înțelesesem în ce măsură irosește Occidentul resursele de care dispune, s-a animat Regine. Societatea noastră se duce de râpă. Și asta doar din cauză că avem o optică greșită asupra bolilor.

Evei îi era indiferentă cauza prăbușirii Vestului. Ca să poată pleca la Le Jardin, avea treabă cu cele două mașini de spălat, să scoată vasele curate și să bage rufele murdare. Dacă mașina nu apuca să pornească înainte de cină, Frido junior avea să se prezinte mâine dimineață în lenjerie la ora de sport, iar Frido senior fără cămașă la ședința de board.

– M-am informat, a continuat Regine. Există cursuri de perfecționare în medicină naturistă chineză. Extraocupational. Ți-ar veni ca o mănășă.

Eva participase la nenumărate seminare, ca să-și pună la punct cunoștințele medicale și să se mențină la curent cu ultimele descoperiri. Doar gândul la alte noi cursuri o aducea în pragul leșinului.

– Pun eu rufe, tu între timp aranjează-te, i-a propus Regine, care, cu ochiul ei de vultur, descoperise coșul gata pregătit. Bem o ceașcă de ceai, pe urmă dispar, a mai adăugat ea, extrăgând un pachetel din sacul ei brodat, multicolor. Ceaiul dezinvolturii senine, a citit ea. L-am luat special pentru tine.

Eva era un medic apreciat, în stare să își liniștească pacienții, să le încurajeze familia, muncea 19,25 ore pe zi și făcea gospodărie într-o familie de șase persoane – însă în fața mamei sale era absolut dezarmată.

În vreme ce se schimba în grabă, în dormitor, asculta încordată, încercând să-și dea seama ce făcea maică-sa în bucătărie. Nu puteai niciodată fi sigur că nu făcea ordine

și în dulapuri, în mare viteză. Regine îi dădea sfaturi Evei, în orice situație. Gratis și nesolicitat. Mama ei își camufla intervenția masivă sub ghirlande verbale multicolore și își prefața frazele cu clișee de genul „Știi cât sunt de tolerantă, însă dacă îmi permiți să-ți dau un sfat...” Sau: „Tu procedezi desigur exact cum vrei. Dar trebuie să ții seama că...”

Iar vizitele ei neanunțate aveau efectul unei tornade de intensitate medie. Apărea brusc, din nimic, vântura viața Evei și lăsa în urmă un dezastru emoțional. Până la următoarea apariție. Și, cel mai rău, făcea totul cu cele mai bune intenții. După eșecul celor două căsnicii, scurte, câteva idile triste și sfârșitul unei cariere sinuoase, Regine tânjea să aibă și ea importanță în viața cuiva.

Flap-flap, flap-flap-flap lipăia Regine cu sandalele sale pe gresia din bucătărie, în acompaniamentul permanent al lanțurilor de la gât. Eva auzea sertarele deschise și trântite la loc, apa cum curgea neîncetat și ceainicul şuierând pe foc. Apoi ușa spre subsol, cu scârțâitul ei prelung. Și fluieratul Reginei, coborând treptele în pas vioi, spre spălător. Când, dintr-odată, o înjurătură scurtă urmată de un țipăt ascuțit, zgomotul coșului de rufe rostogolit pe scări, izbindu-se de balustradă, și apoi nimic. Nicio mișcare. Niciun sunet. Nimic. Eva a înghețat pe loc. A ieșit în fugă din dormitor și s-a năpustit pe scară, cu pantalonii trași doar pe un picior.

– Mama! a strigat ea spre subsol. Spune ceva! Mama!

Eva simțea cum o lasă picioarele. Regine era obositoare, dar mereu plină de idei și de viață. Nu avea voie să se întâmple. Nu acum. Niciodată! De ce nu se așezaseră amândouă în bucătărie, să bea un ceai? De ce o lăsase pe Regine să se ocupe de rufe?

Amuțise până și zgomotul monoton al jocului de calculator, fondul sonor tipic al multor după-amiezi. Cei patru copii se adunaseră în vestibul. În ultima vreme, Eva avea

tot mai des impresia că se maturizaseră mult, dar acum era
țintuită de patru perechi de ochi de copii speriați.

– Rămâneți aici, le-a ordonat Eva scurt.

De altfel, niciunul nu dădea vreun semn că ar fi intenționat să coboare să vadă ce s-a întâmplat cu bunica lor.

O tăcere înfiorătoare. Nu-și dorea decât să nu i se fi întâmplat nimic! Să o găsească întreagă pe Regine! Când, din adâncul subconștientului, Evei i-a venit un gând cumplit: așa nu voi mai afla niciodată cine este tatăl meu. Coborând treaptă cu treaptă, cu genunchii tremurând, Evei i se făcea tot mai teamă de ea însăși. De mulți ani, dorința de a dezlega taina propriei sale origini o copleșea ca fluxul cu refluxul. Erau perioade în care, fiind atât de ocupată cu o viață atât de complicată, începuturile i se păreau lipsite de importanță. Urmate de perioade în care simțea că nu poate merge mai departe fără să-și cunoască rădăcinile. În adolescență, suferise mult din cauza lipsei tatălui său. Nici măcar nu știa cum îl cheamă. Iar la întrebările ei, Regine se încăpățâna să rămână mută, întotdeauna. Dezamăgire? Furie? Durere? Sau poate sentimente rănite?

De ce tatăl ei nu își dorise niciodată să fie tată? Uluitor câte gânduri i-au putut trece fulgerător prin minte doar într-o clipă, cât a durat să ajungă lângă mama ei.

Regine zăcea la baza treptelor, într-o poziție stranie, contorsionată, iar Eva a înțeles pe loc că fără ea nu ar mai fi aflat niciodată răspunsul la întrebarea care îi frământa viața. Dar imediat a mai înțeles ceva. Că răspunsul nu va veni niciodată de la Regine.

Mama ei se zvârcolea de durere, cu piciorul stâng răsucit spre exterior, fără să poată sta întinsă și cu atât mai puțin să se ridice. Doar să bodogănească.

– Nu merg la spital, a rostit Regine cât se poate de vioi, când Eva s-a aplecat asupra ei. Sub niciun motiv.

– Chemați salvarea, a strigat Eva spre copii.

Uitase cu desăvârșire că era marți. Prima zi de marți a lunii. Și se liniștise ca prin minune. Ca medic, știa bine ce avea de făcut.

2

– Oare de ce or întârzia doamnele? s-a întrebat Luc.

Proprietarul restaurantului francez se uita derutat spre ușă. Judith era singura care apăruse la Le Jardin, cu punctualitate. Nu avea o familie, nu avea un partener, nu avea o ocupație pretențioasă. Și niciun motiv să întârzie. Pentru Judith era un chin să stea singură la o masă pregătită pentru cinci persoane. Se foia fără astâmpăr pe scaun, conștientă de privirile compătimitoare ale celor din jur. Măcar să fi avut un smartphone. Online, poți să dai impresia că ești ocupat și important. Dar ea nu avea decât un telefon vechi, bun doar pentru apeluri și SMS-uri. Și oricum, rar îi era de vreun folos. Prefera să nu se expună la radiații – și de fapt nu avea niciun sens. De la moartea lui Arne, soțul ei, telefonul tăcea aproape tot timpul.

– Să-ți aduc ceva? a întrebat-o Luc.

Judith a clătinat din cap. Nu-i făcea nicio plăcere să mănânce singură.

– Caroline trebuie să sosească dintr-o secundă în alta, a încurajat-o Luc. Ea e mereu punctuală.

– Probabil s-a prelungit întrevederea cu vreun client, a comentat Judith.

Caroline, avocat de succes, după întoarcerea din pelerinaj muncea mai mult ca oricând.

– Mă întreb, oare Caroline își dă seama că trăiește despărțită de soțul ei? glumea uneori Estelle.

Dar Judith nu schița nici măcar un zâmbet. Era ultima care s-ar fi convenit să se amuze pe seama Carolinei. La urma urmei, Judith avusese propriul ei rol dezonorant în eșecul căsniciei lui Caroline cu Philipp. În vreme ce Arne se stinge de cancer, Judith își căutase consolarea în brațele lui Philipp. Mai întâi medic de familie, apoi sfătuitor și prieten, Philipp ajunsese în final iubitul ei. Iar în timpul pelerinajului, relația lor secretă ieșise la iveală. Și, după cum avea să se dovedească, nu fusese nici singura, nici ultima lui amantă. Apoi Philipp a dispărut din viața lui Judith. Iar ea rămăsese singură, în compania remușcărilor.

Luc i-a adus o gustare, pe o farfurie mică. Ce om minunat! După călătoria la Lourdes, Judith începuse să lucreze patru zile pe săptămână în restaurantul Le Jardin. Dar în prima zi de marți din fiecare lună era servită la rândul ei, ca oricare alt client. Cu ceva vreme în urmă, ar fi considerat stresantă munca într-un restaurant. Astăzi, însă, Le Jardin i se părea o insulă a fericiților. Judith făcea una dintre puținele munci în care expresia „timp liber” își mai păstra sensul. Nu era obligată, asemenea prietenelor ei, să răspundă la e-mailuri și să fie mereu pregătită să reacționeze la solicitări, indiferent unde, când și cum. Chiar și Estelle, soție bogată de farmacist, care își permisesese întotdeauna să nu aibă un serviciu adevărat și să lase pe seama celor din jur orice treabă mai neplăcută, începuse să sufere de stres. Pentru că, deși ar fi trebuit să știe la ce se înhamă, acceptase să intre în comitetul de organizare a mării gale de caritate a clubului de golf și de atunci era mereu în priză. Chiar și simpla preocupare de a se hotărî ce ținută anume va purta la evenimente ce aveau să vină o solicita până la disparare.

– Vor sosi curând, a consolat-o Luc din nou, aducându-i al doilea pahar de Prosecco. Din partea casei.

Păcat că nu se putea îndrăgosti de Luc. Judith încercase o singură dată să-i vorbească despre grijiile ei. Despre cum, tot mai des, avea sentimentul că nu mai poate ține pasul cu doamnele de marți.

– Înțeleg foarte bine, îi replicase Luc, aruncându-i o privire cât de profundă se pricepea el. La fel mi se întâmplă și mie. Ori de câte ori joacă FC Köln cu FC Bayern.

Singura mângâiere a lui Judith rămânea Kiki, care, asemenea ei, se străduia să-și găsească un echilibru în viață. Kiki, designer de profesie, se întorsese din pelerinajul făcut împreună cu un proiect inspirat pentru o serie de vase și, mai mult decât atât, cu un suvenir deosebit. Pe nume Greta, acum în vârstă de șase luni și jumătate. Motivul pentru care și relația ei cu Max Thalberg luase o turnură mai serioasă decât cu numeroșii lui predecesori. Max avea doar douăzeci și patru de ani și era fiul șefului lui Kiki. Adică al fostului șef. Dacă socrul ei de voie-de nevoie sperase că ea va traversa viața fiului și moștenitorului său ca o bronșită gravă, cu manifestări acute, dar trecătoare, a fost trezit la realitate de rapida apariție în scenă a nepoatei Greta. Kiki și Max împărțeau patul, masa, întreținerea și grijiile bănești. Și rămâneau totuși de părere că micuța Greta era tot ce poate fi mai frumos în viața lor. Judith își invidia prietenele și existența lor plină și colorată.

La ora 21.30, întorcându-se amețită spre casă, cu patru Prosecco la bord și o porție de pâine prăjită cu tapenada, cu sentimentul unei neîmpliniri, Judith a descoperit că primise patru SMS-uri. N-avea niciun chef să afle de ce nu reușise să ajungă la Le Jardin niciuna dintre prietenele sale. „Așa

nu se mai poate”, le-a scris ea. „Haide să plecăm împreună, câteva zile, înainte ca monotonia să ne înghită cu totul.”

3

Unde să plece? Și când? Toate? Eva citise SMS-ul lui Judith în mare viteză. După accidentul suferit de Regine, nu apucase nici să mai respire. Spital, cameră de urgențe, radiografie – totul în cea mai mare viteză. Din fericire, Regine nu-și frânsese gâtul, ci doar colul femural. La prima vedere, se împiedicase în poalele rochiei rămase prea lungi, acum când mai scăzuse puțin în înălțime – așa cum aveau să confirme și investigațiile din zilele următoare. Oricât de puțin era dispusă să accepte Regine, nu scara periculoasă din casa Evei era de vină pentru gravitatea accidentului, ci propria ei osteoporoză postmenopauză și cei câțiva centimetri din înălțime pierduți din această cauză.

– Este o afecțiune cronică. Se instalează după menopauză și provoacă scăderea treptată a masei osoase, i-a explicat Eva, cât mai precaut cu putință. Oasele devin poroase și scheletul mult mai fragil. Și se pot fractura cu ușurință.

„Bunica a pățit ceva la climacteriu”, a postat fiica Evei pe Facebook, după ce primise vestea de la mama ei, la telefon. „Dar n-are nicio legătură cu vremea proastă.”

– O boală tipică de bătrânețe, a spus medicul curant, fără pic de diplomație.

– Nu mă dau eu pe mâna unui asemenea fante incompetent, a hotărât Regine.

Prefera să meargă la alt spital. Cel mai bine unde lucra și fiica ei. Așa va putea și Eva să o viziteze cât mai des, chiar și în timpul programului.